

och-teatr

FUNDACJA KRYSZYNY JANDY NA RZECZ KULTURY

Witkacy

W MAŁYM DWORKU

Stanisław Ignacy Witkiewicz
W MAŁYM DWORKU

Sztuka w trzech aktach z 1921 r.

REŻYSERIA:

Anna Augustynowicz

SCENOGRAFIA:

Marek Braun

KOSTIUMY:

Wanda Kowalska

ŚWIATŁO:

Krzysztof Sendke

ASYSTENT SCENOGRAFIA:

Małgorzata Domańska

PRODUCENT WYKONAWCZY:

Magdalena Kłosińska

Ojciec – Diapanazy Nibek:

Janusz Chabior/Maciej Wierzbicki

Jego córki – Zosia: Anna Smółowik,

Amelka: Anna Moskal

Kuzyn – Jęzory Pasiukowski:

Mariusz Drężek

Aneta Wasiewiczówna: Iza Kuna

Widmo Matki – Anastazji Nibek:

Maria Seweryn

Kozdroń: Arkadiusz Janiczek

Józef Maszejko: Szymon Kuśmider

Kucharka – Urszula Stechło:

Barbara Kurza]

Chłopiec Kuchenny – Marceli Stęporok:

Borys Jaźnicki

PREMIERA 17 CZERWCA 2011 R.

Koniec świata w Kozłowicach

Dramat *W małym dworku* (1921) pełni w dziele Stanisława Ignacego Witkiewicza rolę dość szczególną, propedeutyczną; w teatrze polskim i nie polskim grany jest on często *in usum Delphini*, ma także opinię znakomitej komedii bądź farsy i jest tak z pewnością. Jest to rzeczywiście dobre wprowadzenie widza i czytelnika w arkana fascynującego, ale też złożonego świata dramaturgii Witkacego. Taka opinia o sztuce trwa w zasadzie poczynając od toruńskiej prapremiery w roku 1923 do dzisiaj. Ważnym faktem z dziejów scenicznych sztuki jest również inscenizacja przygotowana na otwarcie Teatru Formistycznego w Zakopanem w roku 1925 oraz wyreżyserowane przez Witkacego rok później przedstawienie lwowskie z udziałem Stanisławy Wysockiej (*Widmo*) i Ireny Solskiej (*Kucharka*). *W małym dworku* to najczęściej wydawana i najczęściej grana sztuka Witkacego. W roku 1971, kiedy wprowadzono ten dramat do programu szkół średnich, zwrócono się do mnie, bym napisał przedmowę do pierwszego wydania szkolnego. Ukazało się ono w roku następnym i zapoczątkowało pochod sztuki przez księgarnie. Tych wydań, publikowanych w wielkich nakładach, było ogółem sześć, były także inne wydania.

Godne podkreślenia jest wszakże to, że w recepcji krytycznej pojawia się już wkrótce po prapremierze poważny wątek interpretacyjny, mający niewiele wspólnego z farsą z czterema trupami i widmem, które odwiedza ten świat za dnia, je i pije wódkę. Po części wypływa on z niezrozumienia dramatu przez ówczesnych krytyków i widzów, po części jest jednak trafnym zwróceniem uwagi na fakt istnienia w nim znaczeń wcale niepobudzających do śmiechu; zauważono temat śmierci, zaświatów, rozkładu moralnego w Kozłowicach i na świecie w ogólności. Był to czas po krwawej rzezi pierwszej wojny światowej, w okresie trudności w Polsce po wojnie polsko-rosyjskiej, jeszcze w przed zakończeniem trzeciego powstania śląskiego. Po premierze lwowskiej Witkacy ogłosił artykuł polemiczny i wyjaśniał w nim nie pojmującym, w czym rzecz, krytykom lwowskim sens

moralny, może nawet moralizatorski finału sztuki: „A co do tego, jak wytłumaczyć sobie z życiowego punktu widzenia trucie dzieci przez matkę, każdy to rozumie doskonale [...]. Otóż matka, jako widmo dopiero, zobaczywszy całą ohydę życia w tym dworku, woli zabrać córki ze sobą na tamten świat”.

W tradycji inscenizacji sztuki przeważa jednakże, jako się rzekło, nurt komediowy czy nawet farsowy. Oczywiście, tekst Witkacego stwarza niewątpliwie takie możliwości. Jego sztuka jest komedią z elementami farsowymi, ale powstaje proste pytanie: gdzie podziła się reszta jej zawartości? To prawda, że filozofia Witkacego w tym kształcie, w jakim pojawia się zwykle w jego twórczości literackiej, nie jest zarysowana w niej w sposób szczególnie wyrazisty, ale zapoznanie jej prowadzi do zubożenia myślowego dramatu. Niejednokrotnie błyskotliwe teatralnie, scenograficznie i aktorsko przedstawienia bywały powierzchowne, a wcale często zdarzały się inscenizacje zasmucająco nieudane. W czasach nam bliskich nie wykorzystano w pełni bodaj nigdy możliwości zinterpretowania dramatu jako na przykład krytyki nowoczesności w jej rozmaitych aspektach. Jego względna łatwość stwarza duże możliwości dotarcia do widza z ważnym przesłaniem egzystencjalnym i moralnym, mogącym silnie poruszyć wyobraźnię i świadomość reżysera, jeśli tylko zechce on wystąpić w roli interpretatora i komentatora świata współczesnego. W ten nurt powagi w podejściu do dramatu wpisuje się koncepcja inscenizacyjna Anny Augustynowicz. Odwołując się do jej własnych słów, chciałbym wskazać na jej przekonanie, że akcja sztuki Witkacego rozgrywa się w świecie, który trafnie nazywa „wszystkowolnościowym”. Poza gramami i strategiami gier bohaterów wykrywa pragnienie samounicestwienia, swoście pojętego „popędu ku śmierci”. Cztery trupy: „król” i „królowa” oraz ich córki dają miejsce nowym ludziom i nowemu światu; poczucie „winy tragicznej” bohaterów znajduje natychmiastowe ukojenie w rytuale pogrzebowym, po którego zakończeniu służący-żałobnicy zapraszają nowych „państwa” do nowego tańca śmierci. I dalej do nowych prób zaznania pokoju w śmierci.

Obecność popędu ku śmierci jest ważnym, ale wciąż mało rozpoznanym problemem samego Witkacego i jego postaci. W dramacie *W małym dworku* jego wyrazicielem, chociaż nie egzekutorem, jest przede wszystkim poeta-grafoman Jęzory Pasiukowski, który ma za sobą doświadczenie nowoczesności, inaczej mówiąc doświadczenie dwudziestego wieku: „Znam wojnę, rewolucję, śmierć ukochanych

osób i tortury”. W tych słowach i w łatwości ucieczki w śmierć bohaterów sztuki doszukać się można pewnego podobieństwa do twierdzenia Alberta Camusa z *Mitu Syzyfa*, napisanego w czasie trwania drugiej wojny światowej, dokładnie w roku 1942, który uznał problem samobójstwa za zasadniczy: przerwać czy kontynuować istnienie? W świecie bohaterów Witkacego wszystko jest dozwolone, a zatem problemu właściwie nie ma; życie bądź samobójstwo zależy w pełni od wolności czy kaprysu bohaterów i może być naturalnym w gruncie rzeczy rozwiązaniem wszelkich trudności czy realizacją urojeń o wolności, do której dochodzi się poprzez prosty wybór śmierci. Wolność popełnienia samobójstwa domaga się, by do kwestii samobójstwa jednostkowego dopisać pytanie o samobójstwo zbiorowe, samobójstwo cywilizacji. W wieku dwudziestym i zapewne w stuleciu bieżącym nie ma dobrych mocnych argumentów za kontynuowaniem życia; Witkacy mógłby powtórzyć to, co w innym miejscu w nieco inny sposób, napisał: żyjemy, być może, jedynie z przyzwyczajenia. Nie zapominajmy, że wróżył rychły upadek, a wreszcie kres, naszej cywilizacji.

Zakres problemów nowoczesności jest w tej komediowej i bardzo śmiesznej sztuce może drugoplanowy, ale wcale szeroki. Odwołajmy się do kilku najwyraźniejszych przykładów. W cytowanej już wypowiedzi Jęzorego opuściłem fragment, który chcę obecnie przywołać. Mówi on, że śmierć, rewolucja i tortury są niczym wobec demona nudy i niemocy twórczej. Owa niemoc opisana jest w sposób zdecydowanie romantyczny, co nie znaczy przestarzały, ale raczej trafny i godzien uwagi, natomiast nuda jako cierpienie charakterystyczne dla nowoczesności sięga swoimi korzeniami do poezji i esejów Baudelaire’a, jednego z najważniejszych prawodawców europejskiej nowoczesności. Jej atmosferę i problematykę przywołują także źródła literackie dramatu, o których pisałem kilkakrotnie gdzie indziej, a których listę przedłużył Janusz Degler o kilka istotnych pozycji. Witkacy odwołał się między innymi do Rittnera, Ibsena i Strindberga.

Kwestia Rittnera jest stosunkowo prosta: dramat *W małym dworku* jest specyficzną witkacowską parodią jego sztuki z roku 1904, zatytułowanej *W małym domku*. Ibsen i Strindberg wyznaczają silniej niż w przypadku Rittnera szerokie horyzonty nowoczesności. Dramaturgię Ibsena reprezentuje *Dom lalki* (1879), natomiast Strindberga przede wszystkim, choć nie wyłącznie, *Sonata widm* (1907). Problem Ibsena jest nieco bardziej złożony, a jego ogromną rolę

w rozwoju nowoczesnego dramatu i kultury nowoczesności na nowo odkrywa ostatnimi laty historia i krytyka dramatu, teatru i kultury w Norwegii i na świecie. Sztuka Strindberga zrewolucjonizowała natychmiast po napisaniu i wystawieniu dramat i teatr europejski. Była to zresztą ulubiona sztuka Witkacego, który doprowadził do jej polskiej prapremiery we współkierowanym przez siebie Teatrze Formistycznym w Zakopanem w roku 1926. Nie wchodząc w zbędne szczegóły komparatystyczne i literackie, można powiedzieć to, co jest dla naszych celów najważniejsze: na wieś polską, do Kozłowic w powiecie sandomierskim, przybyła nowoczesność z jej wartościami i przekleństwem. Przybyła za sprawą problematyki sztuki Witkacego i odniesień do Rittnera, Ibsena i Strindberga. Witkacy poszerzył zakres przedstawianej problematyki poprzez te odniesienia i znacząco ją pogłębił. Świat nowoczesny ukazany w tym dramacie objawił swoją niepokojącą twarz także w Kozłowicach, gdyż ująć mu i schronić się przed nim nie sposób.

Mniej oczywistym, niż dotychczas wspominane przez krytykę, źródłem komizmu w dramacie jest zderzenie przasnego i groteskowo zastygłego w kształcie archaicznym życia w Kozłowicach z doświadczeniem poety Jęzorego, który zna wojnę i rewolucję, który ma już za sobą wtajemniczenie w doświadczenia dwudziestego stulecia. Życie kozłowickie jest muzealne nawet z punktu widzenia Polski AD 1921, a co dopiero z punktu doświadczeń Witkacego, który poznał Rosję i zachód Europy, odbył podróż do Australii po samobójstwie narzeczonej, wziął udział w wojnie i był ranny na froncie, przeżył cudem rewolucję rosyjską i wrócił do ojczyzny odrodzonej, ale przecież mającej przed sobą jeszcze długą drogę do życia nowoczesnego w jego aspektach gospodarczych i cywilizacyjnych; Witkacego, który także, czego nie wolno lekceważyć, dużo przeczytał i przemyślał, a pierwsze próbki jego rozważań filozoficznych powstały już w roku 1902 i 1903, kiedy miał kilkanaście lat. Stworzył dzieło fascynujące i zastanawiające także dzisiaj, w roku 2011. Odkrywamy obecnie dramat *W małym dworku* w jego aspekcie poważnym, nieco zapomnianym i źle rozumianym, nie redukując go jedynie do komizmu. Ale nawet sam komizm tej sztuki, daleki od prostego pragnienia zabawy i jej spełnienia, to naprawdę niemało.

Lech Sokół

KALENDARIUM ŻYCIA I TWÓRCZOŚCI STANISŁAWA IGNACEGO WITKIEWICZA

1885 24 lutego w Warszawie S. I. Witkiewicz przychodzi na świat jako syn malarza, pisarza i architekta Stanisława Witkiewicza herbu Nieczuja oraz Marii z Pietrzakiewiczów herbu Ostoja, nauczycielki muzyki.

1903 Po pełnej edukacji odbytej w domu pod okiem prywatnych nauczycieli zdaje eksternistycznie maturę we Lwowie. Witkacy poznaje Leona Chwistka i Bronisława Malinowskiego.

1907 Wyprawia się z Tymonem Niesiołowskim do Wiednia na wystawę Gauguina.

1909 Rozpoczyna kilkuletni romans z Ireną Solską, wybitną aktorką teatralną, pierwowzorem jego późniejszych wyrazistych postaci kobiecych.

1914 21 lutego, po kłótni z Witkacym, popełnia samobójstwo jego narzeczona – Jadwiga Janczewska. Witkacy wpada w depresję. Bronisław Malinowski proponuje mu udział w wyprawie naukowej na Nową Gwineę w charakterze fotografa. W czerwcu wypływają w kierunku Australii i Nowej Gwinei. Stan Witkacego nie poprawia się. Po kilku konfliktach z Malinowskim odłącza się od wyprawy i wraca do ogarniętej I Wojną Światową Europy. Witkacy podejmuje decyzję o zaciągnięciu się do armii carskiej Rosji, do Lejb-Gwardyjskiego Pułku Pawłowskiego.

1915-16 Uczestniczy w walkach na terenie dzisiejszej Białorusi i Ukrainy.

1918 1 lipca udaje mu się wrócić do Warszawy. Dużo maluje – m.in. kompozycje olejne i pastelowe. Na ich podstawie Pronaszko i Chwistek przyjmują go do „związku formistów”. W listopadzie pisze pierwszy dramat – *Macieja Korbowę i Bellatrix – tragedię w 5 aktach z prologiem*, dedykowany I. Solskiej.

1890 Z powodu choroby Stanisława Witkiewicza – ojca, rodzina przenosi się do Zakopanego.

1891 27 stycznia zostaje ochrzczony – matką chrzestną jest aktorka Helena Modrzejewska, a ojcem, gawędziarz i pieśniarz góralski, Jan Krzeptowski-Sabała.

1905 Rozpoczyna, wbrew woli ojca, studia w krakowskiej ASP, w pracowni Jana Stanisławskiego, później Józefa Mehoffera.

1901 Podróż z ciotką Anielą Jałowiecką do Petersburga.

1904 Przez Wiedeń i Monachium udaje się do Włoch.

1908 W Paryżu ogląda 24. Salon Niezależnych.

1911 W maju odwiedza słynną paryską salę 41., będącą triumfem kubistów.

1916 Zostaje ranny, ewakuowany dopiero po dwóch dniach, dochodzi do siebie w Petersburgu. Nie wraca już na front.

1917 Zostaje zwolniony z wojska. W Moskwie jest świadkiem wybuchu rewolucji październikowej.

1919 Jego obrazy zajmują całą salę na I Wystawie Formistów w Warszawie. Wydaje swoje główne dzieło estetyczne *Nowe formy w malarstwie i wynikające stąd nieporozumienia*.

1921 Kończy sztukę *W małym dworku*, którą poświęca matce. Na IV Wystawie Formistów w Krakowie prezentuje 35 obrazów. Wraz z 12 innymi artystami bierze też udział w oprotestowanej przez malarzy starszego pokolenia Wystawie Formistów w warszawskiej Zachęcie. 30 czerwca odbywa się prapremiera *Tumora Mózgowicza* w Teatrze im. J. Słowackiego – „pierwszy eksperyment formizmu w teatrze”.

Prapremiera *Pragmatystów* w „Elsynorze” wywołuje wielki oddźwięk w prasie i bardzo gwałtowne ataki recenzentów.

1923 W kwietniu Witkacy żeni się z Jadwigą Unrug. Zamieszkują razem w Zakopanem. Ukazuje się książka *Teatr* z podtytułem *Wstęp do teorii Czystej Formy w teatrze*. W lipcu przy zachowaniu szczególnych środków ostrożności ma miejsce prapremiera *W małym dworku* w Teatrze Miejskim w Toruniu. Zabroniono wstępu uczniom i młodzieży, wydawano osobne zaproszenia i ograniczono liczbę widzów. Spektakl powtórzono tylko raz. Solska odmawia zgody na wydanie powieści *622 upadków Bunga, czyli Demoniczna kobieta*.

1924 Przeprowadza jeden z pierwszych – kontrolowanych – eksperymentów z narkotykami. Kończy z tzw. malarstwem istotnym. Odtąd powstawać będą tylko portrety i rysunki.

1926 W sierpniu zgadza się dokończyć reżyserię *W małym dworku* we Lwowie. Kończy brulion *Pożegnania jesieni*.

1920 Z powodu stanu zdrowia zostaje skierowany na kurs szkoleniowy docentralnej Szkoły Instrukcyjnej dla Dowództwa Okręgu Generalnego w Krakowie, a nie na front.

1922 Bierze udział w seansach spirytystycznych ze słynnym „medium” Janem Guzikiem. Ukazuje mu się widmo Jadwigi Janczewskiej. W marcu rozpada się grupa formistów. W październiku poznaje Jadwigę Unrug, siostrzenicę Wojciecha Kossaka.

1925 Żona Jadwiga przenosi się na stałe do Warszawy. W styczniu grupa zakopiańskiej inteligencji, m.in. Witkiewicz, Malczewski, Staroniewicz, Białynicki-Birula, Rytardowie, Domaszewscy – zakłada Towarzystwo Teatralne. Rozpoczynają próby *Wariata i zakonnicy*.

Na seansie spirytystycznym ukazuje mu się ponownie zjawy Jadwigi Janczewskiej.

Premiera *Jana Macieja Karola Wścieklicy* w Teatrze A. Fredry w Warszawie okazuje się pierwszym sukcesem teatralnym Witkacego. W kwietniu kończy, rozpoczętą w 1921 roku, rozprawę *O Czystej Formie*. Otwiera Firmę Portretową „S. I. Witkiewicz”.

W czerwcu następuje rozłam Towarzystwa Teatralnego, część członków pod wodzą Witkacego tworzy Sekcję Teatru Eksperymentalnego Towarzystwa „Sztuka Podhalańska”, a występować będą pod nazwą Teatr Formistyczny. Zatarg z Karolem Stryjeńskim przeradza się w „sprawę honorową”, jednak ostatecznie do pojedynku nie dochodzi.

1927 Przyjmuje propozycję zagrania głównej roli w reżyserowanym przez Ryszarda Ordyńskiego filmie *Mogiła nieznanego żołnierza* wg powieści Andrzeja Struga. Zirykowany przedłużającym się zdjęciami, po kilku dniach porzuca plan i wraca do Zakopanego. Podejmuje próby nakłonienia żony do powrotu.

1928 W kwietniu postanawia rozpocząć „na dłuższy okres Nowe Życie”. W czerwcu po raz pierwszy zażywa peyotl. Wykonuje pod jego wpływem sześć rysunków, później szczegółowo opisuje swoje wrażenia.

1931 W październiku dochodzi do pierwszego poważnego konfliktu między nim a Czesławą Korzeniowską, o jego przebiegu koresponduje z żoną Jadwigą. W grudniu umiera Maria Witkiewiczowa.

1933 Poznaje Eugenię Wyszomirską -Kuźnicką, którą nazywa Asymetryczną Damą. Zafascynowany podobieństwem do Jadwigi Janczewskiej, czyni ją częstym obiektem swoich prac malarskich.

1936 Zaczyna pisanie *Niemytych dusz*, ale przerywa je pogarszający się stan zdrowia. Po raz kolejny zrywa z Czesławą Korzeniowską. Nadzieję na przezwyciężenie depresji łączy z przyjazdem żony do Zakopanego. W końcu roku wdaje się w romans z Marią Zarotyńską – 17-letnią kochanką zakopiańskiego fryzjera Adolfa Pinno. W grudniu po 5 miesiącach cierpień godzi się z Korzeniowską.

1937 W listach do żony i przyjaciół pisze o dręczących go złych przeczuciach, coraz gorszym samopoczuciu i myślach samobójczych. Prorokuje wiszące nad światem „złe wypadki”. W październiku udaje się do Krakowa i Warszawy.

1939 W marcu informuje przyjaciela o pogarszającym się stanie zdrowia. 22 sierpnia wykonuje ostatni autoportret. 26 sierpnia przyjeżdża do Warszawy, zgłasza się do komisji poborowej, ale z powodu wieku i stanu zdrowia nie zostaje wcielony do wojska. Od 1 września śledzi przebieg działań wojennych. Nie przyjmuje od żony propozycji wspólnego wyjazdu na prowincję. 5 września z Czesławą Korzeniowską opuszczają Warszawę i kierują się pociągiem na wschód. Na każdym postoju Witkacy zgłasza się do RKU do czynnej służby, ale z powodu braku broni, wszystkie zgłoszenia są odrzucane. Ok. 13 lub 14 września przybywają do Jozior na Polesiu. 17 września dowiadują się o przekroczeniu przez wojska radzieckie wschodniej granicy Polski. 18 września na ranem Witkiewicz popełnia samobójstwo, podcinając sobie tętnicę szyjną i zażywając środki nasenne. Towarzysząca mu Czesława Oknińska również próbowała odebrać sobie życie, ale, mimo przyjęcia dużej dawki lekarstwa, została odratowana. Ciało Witkacego odnalazł siedemnastoletni wówczas Włodzimierz Ziemiański – syn właścicieli majątku w Jeziorach. Następnego dnia Witkacy został pochowany na miejscowym cmentarzu.

1929 W lutym poznaje młodszą od siebie o 17 lat Czesławę Oknińską-Korzeniowską, z którą wkrótce połączy go silne uczucie.

1930 W czerwcu odnawia znajomość Brunonem Schulzem.

1932 Ukazuje się książka o narkotykach pt. *Nikotyna, alkohol, kokaina, peyotl, morfina, eter + Appendix*. (rozdział o morfinie autorstwa B. Filipowicza, o eterze – S. Glassa) W październiku jego przyjaciel, Stefan Glass, popełnia samobójstwo. Witkacy zgodnie z wcześniejszą wolą zmarłego maluje jego portret pośmiertny.

1935 Ukazują się jego: *Pojęcia i twierdzenia implikowane przez pojęcie istnienia*, tzw. „główniak”. W listach donosi o swojej depresji żonie.

1938 Czesława Korzeniowska zrywa z nim po raz kolejny. Powracają myśli samobójcze. I znowu sytuacja stabilizuje się odrobinię, na wieść o jej powrocie.

ANNA AUGUSTYNOWICZ reżyseria

Ukończyła teatrologię na Uniwersytecie Jagiellońskim oraz Wydział Reżyserii krakowskiej PWST. Od 1991 roku związana jest ze szczecińskim Teatrem Współczesnym, w którym debiutowała *Klątwą* Wyspiańskiego, a od września 1992 roku jest jego dyrektorem artystycznym. Do najważniejszych jej realizacji należy zaliczyć polskie prapremiery sztuk: *Naczelny*, *Siostry*, *bracia*, *Powrót skazańca* – wszystkie S. Larssona, *Kocham*. *Nas troje* M. Koterskiego oraz *Pasożyty* M. von Mayenberga, *Magnifika* W. Szturca, *Moja wątroba jest bez sensu albo zagłada ludu* W. Schwaba, *Popcorn* B. Eltona. W 2002 zrealizowała spektakl *Polaroidy* M. Ravenhilla, za który została nagrodzona na II Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona” w Zabrze oraz Bursztynowym Pierścieniem. Zrealizowała także *Napis* G. Sibleyrysa, *Sen nocy letniej* W. Szekspira, *Wyzwolenie* S. Wyspiańskiego (2003), *Samobójcę* N. Erdmana, *Wesele* S. Wyspiańskiego, *Rowerzyści* V. Schmidta, *Getsemani* D. Hare’a. Poza Szczecinem reżyserowała m.in. w Teatrze im. W. Bogusławskiego w Kaliszu, Teatrze im. W. Horzycy w Toruniu, Powszechnym w Warszawie, Polskim w Poznaniu, Wybrzeże w Gdańsku, Teatrze im. J. Osterwy w Lublinie, czy w Teatrze im. S. Jaracza w Łodzi. Jest laureatką wielu nagród m.in. Paszportu „Polityki”, Lauru Konrada, uhonorowana tytułem Ambasadora Szczecina 2002. Reżyseria *Wesela* przyniosła jej m.in. główną nagrodę w Ogólnopolskim Konkursie na Inscenizację Utworów Stanisława Wyspiańskiego. Spektakl *Migrena* uznany został przez tygodnik „Przekrój” za jedno z 6 najlepszych przedstawień 2010 roku w Polsce.

MAREK BRAUN scenografia

Scenograf, absolwent wydziałów Architektury Wnętrz i Scenografii ASP w Krakowie, w której obecnie jest pedagogiem. Współpracował z teatrami w Krakowie, Toruniu, Tarnowie, Kaliszu, Poznaniu, Gdańsku i Szczecinie oraz z takimi reżyserami jak: Krzysztof Babicki (*Pułapka* T. Różewicza, *Biesy* i *Idiota* F. Dostojewskiego, *Intryga i miłość* F. Schillera, *Wyzwolenie* i *Wesele* St. Wyspiańskiego, *Romeo i Julia* W. Szekspira), Józef Opalski (*Cosi fan tutte* W. A. Mozarta, *...jak Piał* wg scenariusza J. Opalskiego), Zbigniew Zapasiewicz (*33 omdlenia* wg A. Czechowa), Krzysztof Jasiński (*Rozmowy przy wycinaniu lasu* S. Tyma), Bogdan Tosza (*Antygona w Nowym Jorku* J. Głowackiego, *Wróżby kumaka* G. Grassa, *Blackbird* D. Harrowera, *Gruba świnia* N. LaBute’a), Anna Augustynowicz (*Pasożyty* M. von May-

Wanda Ilkiewiczówna, for Witacy

enburga, *Mąż i żona* oraz *Zemsta* A. Fredry, *Polaroidy* M. Ravenhilla, *Wyzwolenie i Wesele* St. Wyspiańskiego, *Miarka za miarkę* W. Szekspira, *Baal* B. Brechta), Piotr Kruszczyński (*Demony* L. Noréna). Przygotowywał scenografie dla spektakli Teatru Telewizji, m.in.: *Lekcja* E. Ionesco (reż. E. Lo Voi), *Arkadia* T. Stopparda (reż. K. Babicki), *Teatr niekonsekwencji* T. Różewicza (reż. T. Malak), *Toksyny* K. Bizio (reż. A. Augustynowicz). Laureat wielu nagród i wyróżnień, m.in. Nagrody Ministra Kultury i Sztuki za scenografię do spektaklu *Magnifikat* W. Szturca w I Ogólnopolskim Konkursie Na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej w Warszawie.

WANDA KOWALSKA **kostiumy**

Kostiumograf teatralny i filmowy. Wielokrotnie współpracowała z Anną Augustynowicz przy jej spektaklach, projektując kostiumy m.in. do *Miłości na Krymie* i *Pieszko* S. Mrożka, *Komicznej siły* A. Ayckbourn, *Wyzwolenia*, *Sędziów* oraz *Wesela* S. Wyspiańskiego, *Powrotu na pustynię* B.-M. Koltèsa, *Samobójców* N. Erdmana, *Napisu* G. Sibleyrsa, *Miarki za miarkę* W. Shakespeare'a, *Baala* B. Brechta, *Zemsty* A. Fredry, *Nory* H. Ibsena, *Rowerzystów* V. Schmidta, *Migreny* A. Grzegorzewskiej, *Getsemanów* D. Hare'a, *Barbelo, o psach i dzieciach* B. Srbljanović. Jej kostiumy można oglądać również w spektaklach A. Glińskiej, M. Pasiecznego, M. Chronowskiego, B. Hussakowskiego, P. Niczewskiego, Sz. Szczykno, W. Rubina, A. Buszko, K. Stelmaszyka i M. Przyleckiego. Współpracowała również przy tworzeniu kostiumów do filmów *Historia kina w Popielawach*, *Daleko od okna* i *Pornografia* J. J. Kolskiego, *Ogniem i mieczem* J. Hoffmana, *Wrota Europy* J. Wójcika, *Zakochani* P. Wereśniaka, *Chopin. Pragnienie miłości* J. Antczaka, *Wesele* W. Smarzewskiego, *Janosik. Prawdziwa historia* K. Adamik i A. Holland.

KRZYSZTOF SENDKE **światło**

Reżyser światła w Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi. Współpracuje także z Teatrem Współczesnym w Szczecinie. Do jego ważniejszych realizacji należą m.in.: w Teatrze im. St. Jaracza w Łodzi: *Czekając na Godota* Becketta w reż. M. Prusa, *Mechaniczna pomarańcza* Burgessa w reż. F. Falka, *Dżuma* Camusa w reż. M. Fiedora, *Iwanow* Czechowa w reż. P. Łysaka, a także spektakle Anny Augustynowicz w Teatrze Współczesnym w Szczecinie: *Zagraj to jeszcze raz*, *Sam* Allena, *Napis* Sibleyrsa, *Wesele* Wyspiańskiego oraz inne, jak np.: *Pan Poduszka* McDonagha w reż. P. Ratajczaka czy *Królowa Śniegu* H. Andersena w reż. M. Wierzchowskiego.

Tadeusz Langier z córkami, fot. Witkacy

IZA KUNA

Ukończyła Wydział Aktorski łódzkiej PWSFTviT i od 1993 roku jest związana z Teatrem Polskim w Warszawie, gdzie zagrała m.in. w *Chłopcach* S. Grochowiaka w reż. M. Bordowicza, *Przebudzeniu wiosny* F. Wedekinda w reż. Sz. Szczykno, *Kramie z piosenkami* L. Schillera w reż. B. Fijewskiej, *Sędziach* St. Wyspiańskiego w reż. P. Łysaka, *Don Juanie* Molière'a i *Odysei* Homera w reż. J. Kiliana, *Dulskich z o.o.* G. Zapolskiej w reż. M. Ogrodzińskiej oraz *Nocy* A. Stasiuka w reż. A. Bartnikowskiego. Występowała gościnnie w Teatrze Powszechnym im. J. Kochanowskiego w Radomiu w wyreżyserowanych przez Linasa Marijusa Zaikauskasa spektaklach *W małym dworku* – postać Widma Matki oraz *Trzech siostrach. Kilka lat później...* jako Olga. Stworzyła również role w *Imieninach* w reż. A. Koniecznej w Teatrze Narodowym, *Szarańczy* w reż. N. Sołtysik w Teatrze Ateneum oraz *Bombie* w reż. M. Kowalewskiego. Można ją też oglądać w jego spektaklu *Miss HIV* wystawianym od stycznia 2010 r. na cenie Och-teatru. Kinowej publiczności znana jest m.in. z komedii duetu Saramonowicz – Konecki: *Ciało*, *Lejdis*, *Idealny facet dla mojej dziewczyny*, ale też z filmów takich jak *Galerianki* K. Rosłaniec, *Joanna* F. Falka, *Lincz* K. Łukaszewicza, czy w końcu z wybitnej kreacji w obrazie M. Szumowskiej *33 sceny z życia*, za którą otrzymała nominację do Orła – Polskiej Nagrody Filmowej. Rola Łucji w spektaklu Teatru Telewizji *Łucja i jej dzieci* M. Pruchniewskiego w reż. S. Fabickiego przyniosła jej Grand Prix na IV Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa teatry”.

BARBARA KURZAJ

Ukończyła krakowską PWST. Zadebiutowała w Teatrze im. Juliusza Słowackiego w 1994 roku rolą w *Weselu* E. Canettiego w reż. B. Hussakowskiego i była z tym teatrem związana przez ponad piętnaście lat. Zagrała tam m.in. w spektaklach *...jak Piaf* w reż. J. Opalskiego, *Ogień w głowie* M. von Mayenburga w reż. A. Sroki, *Na zachód od Shannon* M. McDonagha w reż. K. Deszcz, *Idiota* F. Dostojewskiego w reż. B. Sass, *Merylin Mongoł* N. Kolady i *Opera za trzy grosze* B. Brechta – oba w reż. R. Ziolo, *Ożenek* M. Gogola w reż. M. Sobocińskiego, *Tango* Piazzolla A. Burzyńskiej w reż. J. Opalskiego, czy *Pułapka na myszy* A. Christie w reż. O. Lipińskiej. Występowała gościnnie w Teatrze Starym w Krakowie w *Przebudzeniu wiosny* F. Wedekinda w reż. P. Miśkiewicza oraz w Stowarzyszeniu Teatralnym „Łaźnia” w Krakowie w *Tatuażu* Dei Loher, *Wściekłym show* i *Pokoleniu porno* – wszystkie

Janina Illkiewiczówna, fot. Witkacy

w reż. B. Szydłowskiego. Za rolę Emilii w *Nondum* L. Amejko i Olgi w *Merlin Mongoł* N. Kolady otrzymała nagrodę im. Leona Schillera. Jest również laureatką Stypendium Twórczego Miasta Krakowa w 2005 roku. W Och-teatrze można ją oglądać w *Wassie Żelaznej* w reż. W. Raźniaka. Ma na swoim koncie również wiele ról filmowych – wśród nich w obrazach: *Tydzień z życia mężczyzny* J. Stuhra, *Enduro bojz* P. Starzaka, *Wolny przejazd* J.-M. Moutouta, *Ono* M. Szumowskiej, *Co słonko widziało* M. Rosy, *Strajk* V. Schlondorffa, *Śniadanie do łóżka* K. Langa oraz ostatnio w *Ki* L. Dawida.

ANNA MOSKAL

Ukończyła warszawską Akademię Teatralną. W tym samym roku została aktorką Teatru Powszechnego im. Z. Hübnera, gdzie stworzyła wiele ról m.in. Iriny w *Trzech siostrach* A. Czechowa w reż. A. Glińskiej, Ismeny w *Fedrze* Jeana Racine'a w reż. L. Adamika, Katii w *Czwartej siostrze* J. Głowackiego w reż. W. Kowalskiego, Bianki w *Białym małżeństwie* T. Różewicza w reż. G. Wiśniewskiego, Fanny Wilton w *Johnie Gabrieliu Borkmanie* H. Ibsena w reż. Z. Zapasiewicza, Jeannie w *Grubej świni* N. LaBute'a w reż. K. Rekowski, Marry Warren w *Czarownicach z Salem* A. Millera w reż. I. Cywińskiej, Marysi w *Kieszonkowym atlasie kobiet* S. Chutnik i Sary w *Komediancie* T. Bernharda – oba w reż. W. Śmigasiewicza oraz rolę Helen w *Sierotach* D. Kelly w reż. G. Kanii. Z Anną Augustynowicz współpracowała kilkakrotnie przy: *Tylko ta pchła* N. Wallace, *Powrocie na pustynię* B.-M. Koltèsa, *Miarce za miarkę* W. Shakespeare'a, przy zrealizowanej w Teatrze Współczesnym w Szczecinie *Migrenie* A. Grzegorzewskiej, a także przy spektaklu Teatru Telewizji *Naczelnym* S. Larssona. Ma na swoim koncie również udział w spektaklach Teatru Telewizji, przygotowywanych m.in. przez J. Englerta, A. Glińską, A. Lipiec-Wróblewską, W. Adamka

ANNA SMOŁOWIK

Absolwentka Wydziału Aktorskiego Akademii Teatralnej w Warszawie. Debiutowała rolą Hanki Orzechowskiej w spektaklu Teatru Telewizji *Powidoki* w reż. M. Wojtyszki. Zagrała główną rolę w *Stefci Ćwiek w szponach życia* w reż. M. Przyłęckiego w Teatrze Ludowym w Krakowie. Rola w spektaklu Teatru Konsekwentnego *Kompleks Portnoya* w reż. A. Popławskiej i A. Sajnuka przyniosła jej Feliksa Warszawskiego w kategorii najlepszego debiut oraz wyróżnienie aktorskie i Nagrodę

Dziennikarzy na szczecińskim Przeglądzie Teatrów Małych Form „Kontrapunkt”. Wystąpiła w przedstawieniu *Dobranoc panowie* w reż. J. Satanowskiego w Teatrze Roma w Warszawie oraz w *Marii de Buenos Aires* w reż. M. Dziewulskiej na Festiwalu Teatralnym „Malta” w Poznaniu. Współpracuje z warszawskim Laboratorium Dramatu, gdzie gra w *Przylgnięciu* P. Rowickiego. *Sex machine* T. Mana oraz monodramie *Stephenie Moles...* w reż. K. Kowalskiego, za który zdobyła II nagrodę na IX Ogólnopolskim Przeglądzie Monodramu Współczesnego. Została nagrodzona na rolę Lubow Raniewskiej w spektaklu dyplomowym *Wiśniowy sad*. Jest również laureatką Nagrody Publiczności i II Nagrody Jury w konkursie „Pamiętajmy o Osieckiej”. W Och-teatrze można ją oglądać w *Wassie Żelaznowej* w reż. W. Raźniaka.

MARIA SEWERYN

Absolwentka Akademii Teatralnej w Warszawie. Po studiach trafiła do Teatru Powszechnego w Warszawie, gdzie zadebiutowała rolą Arycji w *Fedrze* Racine’a w reż. L. Adamika. Zagrała Rosenkranza w słynnym *Hamlecie* K. Warlikowskiego w Teatrze Rozmaitości. Uznanie widzów zdobyła rolą w kontrowersyjnym *Shopping and Fucking* M. Ravenhilla w reż. P. Łysaka. Do jej najważniejszych ról należą także Nadia w *Polaroidach* tego samego autora w reż. A. Augustynowicz, kreacje w spektaklach P. Łazarkiewicza: Julia w *Norway. Today* B. Igora i rola tytułowa w *Pannie Julii* A. Strindberga oraz Regana w *Królu Learze* w reż. A. Konczałowskiego. Na deskach Teatru Polonia wystąpiła m. in. w *Darkroomie* R. Jeger w reż. P. Wojcieszka, *Trzech siostrach* A. Czechowa w reż. N. Parry, K. Jandy i K. Zachwatowicz, *Lamencie na placu Konstytucji* wg K. Bizio w reż. K. Jandy, *Kobietach w sytuacji krytycznej* J. Murray-Smith w reż. K. Jandy, *Dowodzie* D. Auburna w reż. A. Seweryna, *Bogu* W. Allena w reż. K. Jandy. Na swoim koncie ma również wiele ról filmowych, m.in. w produkcjach takich jak: *Kolejność uczuć* R. Piwowarskiego, *Wielki tydzień* A. Wajdy, *Matka swojej matki* R. Glińskiego, *Julia wraca do domu* A. Holland, *Boisko bezdomnych* K. Adamik czy *Wichry Kołomy* w reż. M. Gorris. Jako reżyserka zadebiutowała spektaklem *Zaświaty, czyli czy pies ma duszę?* wg J. A. Masłowskiego w Och-teatrze. Na tej scenie możemy ją oglądać w spektaklu *Koza albo kim jest Sylwia?* E. Albeego w reż. K. Adamik i O. Chajdas. Jest członkiem zarządu Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury.

JANUSZ CHABIOR

Aktor teatralny i filmowy. Zadebiutował w 1991 roku w Teatrze Dramatycznym w Legnicy. W latach 1999-2006 był aktorem Teatru im. H. Modrzejewskiej w Legnicy. Przez cały okres legnicki pełnił też rolę reżysera, scenarzysty i asystenta reżysera. Wystąpił tam m.in. w: *Złym, Balladzie o Zakaczu* w reż. J. Głomba; *Kordianie* w reż. P. Kamzy, *Czekając na Godota* w reż. K. Rościszewskiego. W 2004 roku zagrał Wiktora w *Made in Poland* P. Wojcieszka, za którą otrzymał szereg nagród, m.in. na IV Festiwalu Prapremier w Bydgoszczy, na V Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona” w Zabrzu, na XLV Kaliskich Spotkaniach Teatralnych oraz w XI Ogólnopolskim konkursie Na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. Rolą w *Weź, przestań* J. Klaty rozpoczął swoją współpracę z TR Warszawa, którego aktorem jest do dzisiaj. Zagrał tam również w spektaklach G. Jarzyny (*Psychosis*), P. Wojcieszka (*Dwoje biednych Rumunów mówiących po polsku*), A. Koniecznej (*Tlen*), K. Warlikowskiego (*Bachantki*). Współpracuje z Teatrem IMKA (*Sprzedawcy gumek* w reż. A. Tyszkiewiczza czy *Generał* w reż. A. Popławskiej). Znany jest również z wielu ról filmowych i telewizyjnych m.in. w: *Pitbullu*, *Wszystko będzie dobrze*, a ostatnio w *Erratum* oraz *Matce Teresie od kotów*.

MARIUSZ DREŹEK

Absolwent PWST we Wrocławiu. W 1997 roku otrzymał II nagrodę na XVIII Przeglądzie Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu oraz I nagrodę za rolę Fircyka w *Fircyku w zalotach* na XV Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi. Związany kolejno z wrocławskimi teatrami: Polskim (*Sen nocy letniej* w reż. R. Zioly, *Historia PRL według Mrożka* w reż. J. Jarockiego, *Immanuel Kant* w reż. K. Lupy), K2 (*Ballady morderców* w reż. J. Bielunasa) i Operetką Wrocławską (*West Side Story* w reż. W. Kościelniaka). Od 2002 r. współpracuje z warszawskim Laboratorium Dramatu (*Malambo*, *Absynt*, *Przylgnięcie*, *Merlin*), Teatrem Wytwórnia (*Paw królowej*) i Dramatycznym (*Widzialna ciemność*), Na Woli (*Ulica Szarlatanów*, *Nasza klasa*) oraz Romą (*Grease*). Ma na swoim koncie również role w takich filmach jak: *Tulipany* w reż. J. Borcucha czy *Rezerwat* w reż. Ł. Palkowskiego. W Teatrze Polonia można go oglądać w musicalu *Bagdad Cafe* w reż. K. Jandy.

ARKADIUSZ JANICZEK

Absolwent warszawskiej Akademii Teatralnej. Od 1998 na stałe związany z Teatrem Narodowym. Do najważniejszych ról teatralnych należą m.in. Jasiiek w *Weselu*, Lizander w *Śnie nocy letniej* w reż. J. Grzegorzewskiego, Pietia w *Miłości na Krymie* w reż. J. Jarockiego, Lisardo w *Księżniczce na opak wywróconej* w reż. J. Englerta. W jego dorobku filmowym znajdują się m.in. role Bartka w *Placu Zbawiciela* w reż. Joanny Kos-Krauze i Krzysztofa Krauze i Johanna w *Róży* w reż. Wojciecha Smarzowskiego. Znany jest także z seriali *Złotopolscy* m.in. w reż. R. Piwowarskiego i *Prawo miasta* w reż. K. Langa. Do tej pory w Och-Teatrze i Teatrze Polonia zagrał w *Darkroomie* w reż. P. Wojcieszka i *Trzech siostrach* w reż. N. Parry, K. Jandy i K. Zachwatowicz.

BORYS JAŻNICKI

Absolwent Akademii Teatralnej Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Wielokrotnie współpracował z Teatrem na Woli im. Tadeusza Łomnickiego, gdzie zagrał m.in. w *Królu Learze* w reż. A. Konczałowskiego, *Siostrach przytulankach* w reż. G. Castellanos oraz w spektaklach dla dzieci: *Szatan z VII klasy* w reż. W. Skarucha i M. Wojtyzski, *Przygody Tomka Sawyera* w reż. Marka Obertyna oraz *Chłopcy z Placu Broni* w reż. Dariusza Sikorskiego. Pracował również przy spektaklu impresaryjnym *Splendid* w reż. M. Szyszki i *Malignie* F. Dostojewskiego w reż. A. Łamtiuginy, zrealizowanej przez Grupę Dzień Śmierci Mozarta. Ma na swoim koncie również role filmowe m.in. w *Zakłej* P. Łazarkiewicz, *Amoku* N. Korynckiej-Gruz, *Billboardzie* Ł. Zadrzyńskiego, *Krugerandach* W. Nowaka, *Egoistach* M. Trelińskiego, czy komedii *Ciało* T. Koneckiego i A. Saramonowicza.

SZYMON KUŚMIDER

Aktor, reżyser, pedagog. Absolwent Wydziału aktorskiego Krakowskiej PWST oraz reżyserii na Max Reinhard Seminary w Wiedniu. Od 1991 r. związany z Narodowym Starym Teatrem im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie. Współpracował z Teatrem Stu w Krakowie, Teatrem Polskim w Bielsku Białej, Teatrem Studio w Warszawie, Teatrem Śląskim w Katowicach, Teatrem im. S. Jaracza w Olsztynie i z wieloma innymi. Debiutował jeszcze jako student w *Ślubie* W. Gombrowicza, w reż. J. Jarockiego. Wystąpił m.in. w spektaklach A. Wajdy, J. Grzegorzewskiego, K. Kutza, K. Zanussiego, T. Bradeckiego, M. Fiedora,

R. Zioly. Ma na koncie ponad 120 ról w teatrze, filmie, Teatrze Telewizji i Polskim Radio. Zdobywca nagrody Złota Maską 2000 w plebiscycie na najpopularniejszego krakowskiego aktora. Ma za sobą role filmowe m.in. w *Śmierć jak kromka chleba* w reż. Kazimierza Kutza. W Och-teatrze występuje w *Wassie Żelazkowej* Gorkiego w reż. W. Raźniaka.

MACIEJ WIERZBICKI

Aktor teatralny i filmowy, urodził się 19 marca 1971 r. w Warszawie. Skończył aktorstwo w warszawskiej PWST w 1996 r.

Razem z Adamem Krawczukiem, Rafałem Rutkowskim i Marcinem Perchuciem od 15 lat tworzy Teatr Montownia. Pierwszy spektakl aktora i zarazem Teatru Montownia to *Zabawa* S. Mrożka, zrealizowana jeszcze w ramach Koła Naukowego PWST w 1995 r. Ma na swoim koncie role we wszystkich spektaklach sygnowanych marką Montowni, m.in.: *Szelmostwach Skapena*, *Testosteronie*, *Peer Gyntie*, *Wojnie na trzecim piętrze*, *Kamieniach w kieszeniach*, *Utworze sentymentalnym na czterech aktorów*, *Edmondzie* czy ostatnio *Kubusiu Fataliście*. Występuje gościnnie w spektaklach Teatru Polonia, Teatru Na Woli i Studio Buffo.

Zdobywca licznych nagród zespołowych, m.in. za spektakle *Zabawa*, *Szelmostwa Skapena* i *Utwór sentymentalny na czterech aktorów* oraz laureat nagrody im. Leona Schillera za osiągnięcia artystyczne w sezonie 97-98 dla Teatru Montownia.

Na dużym ekranie wystąpił m.in. w filmach duetu Konecki - Saramonowicz – *Pół serio* i *Ciało*, zagrał również w filmie Andrzeja Maleszki *Magiczne drzewo* oraz *Małej wielkiej miłości* Łukasza Karwowskiego.

PATRON MEDIALNY SPEKTAKLU

Moc jaką niosą ze sobą słowa,
zależy nie tylko od siły dźwięku.
Czasami szept wystarczy,
by poruszyć serca.

Krzyszyna Janda
Aktorka, twórczyni Teatru Polonia i Och-teatru

$$p_{dB} = 10 \log_{10} \left(\frac{p}{p_0} \right)$$

Poziom natężenia dźwięku
wyrażony w decybelach

To że sztuka ma wielką moc nie oznacza, że sama nie potrzebuje wsparcia. W PGNiG dobrze to rozumiemy i dlatego chętnie wspieramy polskich artystów. PGNiG - sponsor spektakli premierowych w Teatrze Polonia i Och-teatrze.

www.pgnig.pl

PGNiG
Energia dzięki wiedzy

SORAYA

Największa INNOWACJA 2011 SORAYA W KATEGORII MAKIJAŻU

Pierwszy na rynku **MAKE-UP** sceniczny z ekskluzywnym ekstraktem z fioletowego ryżu, który opóźnia starzenie się skóry. Doskonale kryje i matuje.

GWARANTUJE PERFEKCYJNY WYGŁĄD PRZEZ WIELE GODZIN.

Dzięki zaawansowanym, technologicznie pigmentom **MAKE-UP** idealnie dopasowuje się do karnacji.

POZNAJ SEKRET ARTYSTÓW!

Violier Rice

SORAYA **MAKE-UP** SCENICZNY NR 1

Mój

Edyta Górniewicz

Edyta Górniewicz stosuje odzieni orzechow

JAK PIĘKNIE DZIŚ WYGLĄDAM?

www.soraya.pl

Partner Och-teatru:

Partner teleinformatyczny:

Sponsor premier
Och-teatru i Teatru Polonia:

Partner premiery:

Partnerzy remontu teatru:

VOGEL&NOOT

PRALPOL

Spektakl dofinansowany ze środków:

MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA

Patroni medialni:

Kalendarium życia i twórczości Stanisława Ignacego Witkiewicza opracowała Marta Więclawska na podstawie: Janusz Degler *Witkacego portret wielokrotny*, Państwowy Instytut Wydawniczy, Warszawa 2009.

Scenografię wykonano w pracowni firmy MIM.

Zdjęcia autorstwa Stanisława Ignacego Witkiewicza wykorzystane w programie pochodzą z kolekcji Stefana Okołowicza i Ewy Franczak.

Projekt plakatu i programu: Agnieszka Skriabin.

FUNDACJA KRYSZYNY JANDY NA RZECZ KULTURY

Prezes fundacji: **Krystyna Janda** • Członek zarządu fundacji: **Maria Seweryn**
Rada fundacji: **Marta Bartkowska, Janusz Jaworski, Ernest Jędrzejewski, Jerzy Karwowski, Magdalena Kłosińska** • Dyrektor Teatru Polonia i Och-teatru: **Roman Osadnik** • Organizacja pracy teatru: **Barbara Bogucka, Sylwia Rydlewska**
PR i kontakty z mediami: **Marta Bartkowska** • Promocja: **Darek Pabjańczyk**
Impresariat: **Katarzyna Błachiewicz** • Abonamenty: **Anna Krzemińska** • Kasa biletowa: **Piotr Bajcar, Mirosław Gajkowski, Krzysztof Lipiec, Marcin Możdżyński, Tomasz Płacheta** • Kierownicy techniczni: **Małgorzata Domańska, Piotr Pawlik** • Oświetlenie i akustyka: **Mirosław Bestecki, Sebastian Burzyński, Piotr Buźniak, Michał Cacko, Tatiana Czabańska-Cacko, Adam Czaplicki, Tomasz Matlingiewicz, Rafał Piotrowski, Agnieszka Szczepanowska, Paweł Szymczyk, Waldemar Zatorski** • Multimedia: **Karolina Noińska, Piotr Buźniak** • Obsługa sceny: **Piotr Bajcar, Tomasz Przystępny, Jan Cudak, Jarosław Parzyszek, Rafał Rossa, Tomasz Rusek, Łukasz Smagalski, Piotr Wolak** • Fryzjerzy/charakteryzatorzy: **Anna Czerwińska, Monika Jan-Łechtańska, Katarzyna Marciniak, Agnieszka Rebecka, Hubert Grabowski** • Garderobiane: **Barbara Godlewska, Wiesława Kamińska, Maria Pińkowska, Władysława Trejnis** • Prowadzenie spektakli: **Marta Bartkowska, Ewa Baryłkiewicz, Magdalena Jaworska, Magdalena Kłosińska, Alicja Przerazińska, Ewa Ratkowska, Magdalena Ratkowska, Rafał Rossa, Jarosław Szowa, Marta Więclawska**

och-teatr

FUNDACJA KRYSZYNY JANDY NA RZECZ KULTURY